

noven podle předpisů rozhodčí smlouvy, nebyl rozhodčí soud řádně obsazen, naopak smluvní ustanovení o obsazení rozhodčího soudu porušeno (§ 595 čis. 3 c. ř. s.).

Čís. 14285.

K zasnoubení stačí slib manželství učiněný v jakékoliv formě.

Nestačí ovšem slib jednostranný, nýbrž jest třeba slibu obapolného nebo přijetí slibu učiněného druhou stranou. Takový projev vůle se může státi i jen mlčky.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1935, Rv I 1096/33.)

Žalobkyně opírajíc žalobu o ustanovení § 1328 a § 46 obč. zák. domáhá se žalobou na žalovaném náhrady za zmenšení vyhlídky na sňatek a dále náhrady nákladu spojeného s koupí výbavy vzhledem k předpokládanému sňatku. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** potvrdil rozsudek prvního soudu, pokud byla jím žalobkyni přisouzena náhrada za menší vyhlídku na sňatek a zamítl žalobu, pokud žalobkyně se domáhala náhrady škody z bezdůvodného odstoupení od zasnoubení: **D ů v o d y**: Žalovaný sliboval žalobkyni manželství, třebaže k formálnímu zasnoubení nedošlo a přiměl ji slibem tímto, který později nedodržel, k mimomanželské souloži. Jednání toto zakládá skutkovou podstatu přestupku § 506 tr. z., aniž bylo třeba, aby došlo k odsouzení žalovaného trestním soudem. Právem proto uznal procesní soud nárok žalující strany na zaplacení částky pro zmenšenou naději na sňatek. Souhlasiti nelze s prvním soudem jen potud, pokud byla přisouzena žalující straně další částka na zaplacení nákladů na výbavu z důvodů § 46 obč. zák. Ustanovení § 46 obč. zák. vykládati jest v souvislosti s § 45 obč. zák. a předpokládá tudíž, že mezi stranami došlo k zasnoubení. Žalobkyně částku tu žádá z důvodu § 46 obč. zák., netvrdí však nikde, že došlo k zasnoubení se žalovaným. Při výsledku svém jako strana udává, že zvláštní zasnoubení se nestalo a nebylo zjištěno, že se žalovaný zasnoubil se žalobkyní. Důsledkem toho není žalobkyně oprávněna požadovati náhradu nákladů na zakoupení věcí do výbavy učiněných.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu v zamítací části a uložil mu nové rozhodnutí.

D ů v o d y :

Pro zasnoubení nepředpisuje zákon nějaké formy. Ze slov zákona (§ 45 obč. z.) »zasnoubení čili zatímní slib vstoupiti v manželství« vysvítá, že stačí slib k manželství směřující a v jakékoliv formě učiněný. Nestačí ovšem slib jednostranný, nýbrž je třeba slibu obapolného (slova »sich zu ehelichen«) nebo přijetí slibu učiněného stranou druhou. Takový projev vůle se může státi také jen mlčky podle § 863 obč. z. a nelze o něm u žalobkyně podle celého stavu věci pochybovati. Žalobkyně

dala se pohnouti k souloží slibem manželství a důvěřovala skoro 10 let tomuto slibu, mimo to odmítla návrh jiného muže ke sňatku s odůvodněním, že má milence a koupila si se zřetelem ke slibu manželství danému jí žalovaným prádlo jako výbavu. Pochybil tedy odvolací soud, pokud vycházel z názoru, že mezi stranami nedošlo k zasnoubení a že důsledkem toho není žalobkyně oprávněna požadovati náhradu za věci do výbavy koupené. Bude tedy na odvolacím soudu, aby se obíral otázkou, zda žalobkyně koupí prádla nějakou škodu utrpěla a v jaké výši.

Čís. 14286.

Předpis prvního odstavce čl. 273 obch. zák. zahrnuje též liberalitu a může proto i darování býti obchodem; v tom případě není k darovací smlouvě bez skutečného odevzdání věci potřeba formy notářského spisu.

Domněnku druhého odstavce čl. 274 obch. zák. lze zvrátiti jen obsahem dlužního úpisu sama.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1935, Rv I 2063/34.)

Žalobce byl ředitelem filiálky banky v J. a byl po její fusi s bankou v P. pensionován. Banka, v jejímž čele žalobce stál, byla v obchodním spojení s žalovanou firmou J. Sch. v J. Žalobce vešel i ve společenský styk se žalovanými veřejnými společníky žalované firmy. Byl též nápomocen žalované firmě a konal pro žalovanou i jiné práce, které nepatřily k jeho povinnostem jako ředitele banky, a to práce, které nesouvisely s poměrem banky k žalované firmě. Žalobce byl poradcem žalované ve věcech daňových, zakročoval o odpis daní, byl volán k žalované často na poradu v jejích obchodních záležitostech a doporučoval i zboží žalovanou vyráběné komitentům banky. Dopisem ze dne 26. února 1929 zavázali se žalovaní, jak žalobce tvrdí, mu pomoci za služby jím prokázané, když by se žalobci v pozdějších letech nevedlo dobře, obzvláště v nemoci, při neschopnosti k výdělku, při nezaměstnanosti nebo v jiných případech potřeby. Tento závazek byl v tomto dopise žalovanými tak precisován, že se tito zavázali, když by žalobce je žádal o podporu, jej na dobu 10 roků podporovati měsíčně částkou 4.000 Kč. Poněvadž žalobce byl pensionován, domáhá se žalobou na žalovaných, opíraje se o uvedený jejich závazek, zaplacení zadrželých splátek za 22 měsíců. **N i ž š í s o u d y** žalobě nevyhověly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: V prohlášení ze dne 26. února 1929 slibuje žalovaná strana platiti žalobci měsíčně 4.000 Kč po dobu 10 let proto, že žalobce jí mnoho let radou a skutkem pomáhal udržeti existenci. Že by toto pomáhání radou a skutkem bylo se dalo v úmyslu požadovati za to nějakou náhradu, netvrdí ani sám žalobce. Že se dalo bez takového úmyslu, vychází zřejmě z prohlášení ze dne 26. února 1929 »wenn es dir im späteren Leben nicht gut gehen sollte«. Nestalo-li se však v úmyslu úplatném, pak prohlášení ono mělo býti dobrovolnou odměnou žalobci, tedy darováním. K takovému však by bylo třeba formy notářského spisu a nebyla-li forma tato zachována, jest neplatné podle § 1 lit. d) zák. ze